

Et svensk blad hadde for en tid siden denne alarmerende overskrift over hele siden:

"Nordens største menneskejeger fast i egen saks".

I artikkelen forklares at Arntzen i Norge hadde stillingen som Riksadvokat, svarende til den svenske Justiskantsler, at Arntzen i denne egenskap hadde sendt 70000 av sine landsmenn i fengsel. Og så kommer med fete typer ordet angiveri som Arntzen har gjort seg skyldig i. Den svenske avisen må ha hatt sin representant i retten under de langvarige forhandlinger ved Oslo forhørsrett i saken Arntzen-Fanebust - sikkert vårt århundres mest sensasjonelle i Norden.

Har det i det hele tatt hendt at et lands øverste påtalemyndighet selv er skyldig i en forbrytelse han har fått sine medborgere dømt til hundrevis, kanskje tusenvis års fengsel for?

Advokat Arntzen innrømmet i retten at han til en NS lensmann hadde skrevet at Björn Johanssen ville forlate landet. Både Johanssen og Arntzen arbeidet da illegalt. Arntzen forklarer i retten: "Hadde det et øyeblikk falt ham inn at Johanssen hadde arbeidet for dem (illegalt), er det klart at han ikke ville ha foretatt noe som hadde kunnet utsette Johanssen for risiko."

På spørsmål fra Fanebust svarte Arntzen at han visste det var dødsstraff for å forlate landet, og han erklarte at han visste det var krig mellom Norge og Tyskland. Men han ble rasende, og nektet å svare da Fanebust ba han definere begrepet angiveri slik han som Riksadvokat hadde praktisert det på andre. Dommeren samtykket i at Arntzen kunne slippe å svare på dette. Og den avgjørelse var riktig, ingen behøver i retten komme med noe som kan utsette en selv for straff.

Arntzens brev til NS-politiet ble oversendt det tyske politi. Den tyske politisjef som hadde saken forklarte: "Det var skrivelsen fra det norske politi som foranlediget at Sikkerhetspolitiet tok seg av Johanssens sak".

Den tyske sipomannen Krijom forklarte:

"Björn Johanssens sak og de oppklaringer som fulgte var av stor viktighet og saken ble rapportert til Berlin som meget betydningsfull."

De tyske politisjefene, sa at ingen opprulling under hele krigen var så betydningsfull som den som fulgte etter Björn Johanssens arrestasjon.

Katastrofale følger.

Vitnet Olav Eide, som var sjef for sikrings- og alarmapparatet for alle illegale organisasjoner i Oslo (XU) forklarte i retten: Da Björn S. Johanssen ble arrestert hadde det katastrofale følger for etterretningsorganisasjonen.

Det ble arrestert ca. 70 stykker, men alle disse tilhørte kanskje ikke XU, men ialfall den aktive motstandsbevegelse. Det som er det viktigste er imidlertid ikke at disse ble arrestert, men at hele sikrings- og alarmapparatet ble ødelagt for et helt år fremover og aldri senere ble effektivt."

Det kom fram i retten at 4 av de arresterte døde i fangenskap. Bjarne Sem omkom med "Westfalen" og Björn Reinhardtsen ble skutt.

Videre kom det fram at Björn S. Johanssen ble torturert på det forferdeligste og tilslutt dømt til døden. Dommen ble imidlertid ikke fullbyrdet og han var i live ved frigjøringen.

Det kom fram i retten at han hadde importert i hundrevis av sykler fra Tyskland og gitt de fleste til Heimefronten. Han hadde også forsynt de tyske brakkeleirene med brannslukningsapparater, men først ubrukliggjort dem. Fortjenesten ga han til illegalt arbeide. Ca. kr. 100000 hadde han ofret til dette formål.

Videre kom det fram i retten at advokat Arntzen hadde fått kr. 5000.- i salær for å rekonstruere firmaet Brødrene Sverre, som arbeidet for tyskerne. Det ble protokollert i retten at "det var advokat Arntzen linje at det skulle arbeides for tyskerne."

Fanebust ble løslatt. Han er fremdeles fri. Advokat Sven Arntzen også.

Det sies at Arntzens etterfølger som Riksadvokat skal kvie seg for å

reise tilbake med noen av herrerne. Det var i Arntzens tid livsfarlig å bli stilt overfor en så fryktelig anklage som angiveri med så sorgelige følger. Muligens kan begrepet angiveri modereres litt - det er jo forskjell på folk.

Det er også så sin sak å sette Fanebust under tiltale. Han er den eneste bladeier i Norge som frivillig stoppet sin avis 10. april 1940. Han ofret heller formue og levebrød enn å tjene nazistene. Det tyske sikkerhetspoliti hadde arrestordre på han for hans nazifiendtlige holdning inntil 9. april 1940. Under okkupasjonen arbeidet han illegalt, hadde endog i dekning på sin gård høyt betrodde menn med radiosender.

Det var ille at Arntzen skulle gi seg i kast med Björn S. Johanssen og Torolv Fanebust. En kan ikke godt si det er Fanebusts skyld heller, han kom bare i skade for å skrive hva han hadde hørt, og som altså viste seg å være sant - uhyggelig sant.

Rettsstaten Norge har utspillet. Det er ikke lenger brukbart å la Stortingets justiskomite dementere, folk har en merkelig evne til å ene sannheten. Norge er en rettsstat, sies det. "Lat det merkast i meir enn i ordi ----".

++++

Til nærmere belysning av rettsforholdene i Arntzens Norge, beretter vi i det følgende om et av de mange tilfeller av justismord.

Mordet på Holger Tau, Stavanger.

6 av vitnene i denne sak avla mened, derav direktør Jensen ved Stavanger tekniske aftensskole, tyskeren Kockrow o.fl.

En syvende kom inn i rettssalen som vitne på krykker - for å gi retten det inntrykk at han var blitt livsvarig invalid etter forhør og mishandling av Tau. Da reiste dr. Brække, overlege ved Stavanger Sykehus seg - han var tilstede under hele lagmannsretten som medisinsk sakkyndig - og sa: "De kan godt legge bort krykkene, jeg har utskrevet Dem som frisk for flere uker siden!" - Hvorpå vitnet måtte forlate salen uten å få avgitt forklaring. Han ble imidlertid innkalt til avgivelse av forklaring senere.

I fengselet ble Tau forferdelig mishandlet bl.a. ble alle tærne på den ene fot fullstendig knust. Dr. Irgens ville ikke besøke ham i fengselet, og legge forbindinger. Tau var en tid sinnsyk i fengselet som følge av smertene etter mishandlingene.

En av vitnene, ovennevnte dr. Jensen påstod i retten at han under forhør var blitt sparket i skrittet av Tau med den følge at testiklene måtte fjernes. De samme testikler var imidlertid blitt fjernet flere år før krigen grunnet sykdom.

Et annet av vitnene møtte i retten og påstod at Tau hadde ødelagt kjevebenet på ham. Mannen hadde i virkeligheten også et stygt kjeveparti, men dette skrev seg bevislig fra en skade som mannen hadde pådratt seg minst 10 år før krigen.

Etter at alle disse ting ble kjent av hans foreldre, anmodet de sin sønns forsvarer, advokat Vaaland i Stavanger, om at Saken måtte bli gjenoppatt. "Det nytter ikke likevel", var svaret.

Hans mor besøkte ham daglig i de 3 mnd. han satt dødsdømt i Bergen. Samme aften som han fikk vite at han neste morgen skulle skytes, var hans mor og flere andre tilstede i cellen en halv times tid, bl.a. presten. Da sa Tau: "Ja, det sier jeg deg, mor, så alle andre kan høre på, at jeg er dømt uskyldig i denne sak. Det som jeg hadde ventet å bli dømt for, er i det hele tatt ikke kommet med i tiltalen." Tau sikket her til en russia som hadde vart med på, hvor visstnok et par mann var blitt skutt. Dette var imidlertid av gode grunner ikke tatt med i tiltalen. Øverste sjef for landssvikavdelingen i Stavanger, politifullmektig Benneche, deltok nemlig også i russiaen sammen med Tau.

Kvelden før eksekusjonen skulle finne sted fikk Tau besøk av presten, som spurte om han hadde noe siste ønske og om han skulle be for noen. "Ja, be for Norge, du prest", var svaret. - Slik dør "landssvikere" i Norge i dag.

+++++